

meget fornuftige, at samtidig med at jeg daglig er paa de forskellige Steder i Inspektion, skal jeg paase og ved mit Navns Underskrift vise, at jeg har paaset, at visse Summer ere overførte fra visse Bøger og førte ind i Kassebøgerne, og at Pengene ere indbetalte, hvor de skulle indbetales. Dette er meget fornuftigt, men ved Siden deraf, er jeg instruksmæssig forpligtet til ved mit Navns Underskrift at staa inde for, at samtlige Ekspeditioner i Bøgerne ere rigtigt indførte. Det vil sige, at jeg paa den Dag, da jeg har 4 af den Slags Distrikter, skal være hele Dagen 4 forskellige Steder. Men ikke nok med det. Det tager selvfølgelig kun nogle faa Minutter, men hver Dag, naar jeg kommer, ligger der en Bunke Papirer, som jeg skal sætte mit Navn paa. Det betyder, at jeg tilsyneladende giver en Tilladelse, som i Virkeligheden er givet 24 Timer i Forvejen og givet af den eneste, som ved, om Tilladelsen bør gives eller ikke, nemlig af den Kontrolør, som i Virkeligheden leder Distriktet. Se, det kan være, at det for mindre ironisk anlagte Naturer er som en Afglans af Indflydelse; for mig er det en utidig Indblanding i dens Arbejde, som er den eneste, der virkelig forstaa, om den Tilladelse skal gives eller ikke. Men naar jeg saa hver 8de eller 14de Dag kommer op til Overtoldinspektøren for København paa den Dag, da han faar sine Papirer til Underskrift — nogle af dem komme vist hver 8de Dag, andre hver 14de Dag —, saa ligger der en Stabel paa flere Hundrede, hvor han skal sætte sit Navn paa flere Hundrede Tilladelser, som ere givne 8—14 Dage i Forvejen.

Men nu kan det altsaa hænde, at jeg bryder igennem dette Spilfægteri og siger til min nærmeste underordnede: Den og den Ting; som er det eneste rigtige, men hvortil der maaske mangler den formelle Tilladelse eller Hjemmel, gør den; skulde der komme nogen Indsigelse, saa dækker jeg Dem. Nu vil jeg bede Dem ikke glemme, at Afgørelsen er den eneste rigtige, og det bestrides ikke fra nogen Side, at det er den eneste Afgørelse, der bør træffes, men der mangler den formelle Hjemmel; endskønt der til den store Sag findes en Tilladelse i en gammel Skrivelse, mangler altsaa den udtrykkelige Hjemmel til den lille ubetydelige Tilladelse. Saa vil jeg bede Dem følge dette Papirs Gang, som jeg altsaa ikke har skrevet mit Navn paa. Det gaar op i Revisionen, en passende Tid efter at det hele er foregaaet. Der opdager en Assistent, at Cirkulæret ikke dækker Tilladelsen. Han viser det til Fuldmægtigen,

som igen viser det til Kontorchefen. Saa bliver der lavet et skriftligt Referat, og saa henvende de sig til det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow), og da han hverken kan eller skal forstaa, om det er formelt eller reelt, saa siger han: Gør en Udsættelse. Denne Udsættelse gaar ad en Melleminstans ikke til Kontroløren, men til Kontoret, hvor Papiret er havnet. Kontoret udskriver denne Udsættelse og sender den til vedkommende Embedsmand, som jeg har givet en Ordre. Han sender den tilbage til Revisionen via en Mellemlig og siger: Inspektøren har sagt, at jeg kunde godt gøre det. Det synes hverken Kontorchefen eller Fuldmægtigen eller Assistenten i Revisionen om. De gaa til det ærede Medlem fra Roskilde og bede ham skrive til Generaltolddirektøren. Han skriver saa til Generaltolddirektøren, Generaltolddirektøren skriver til Overtoldinspektoratet, dette skriver til Toldkontrolørerne, Sagen gaar til Toldinspektionen, fra denne til Overtoldinspektoratet, fra dette til Generaldirektoratet, fra dette til Revisionen igen, og efter et passende Tidsrum kommer saa det højtidelige, at Sagen kan bortfalde — den Sag, der ikke et Øjeblik har haft en Pille Realitetsfædt paa sig og udelukkende angik en fuldstændig formel Tilladelse, som var den eneste rigtige. Jeg havde 3 saadanne Sager til Ekspedition i September Maaned paa en Dag, hvor vi, tror jeg, havde en principielt vigtig Proces, som vi skulde skrive til Kammeradvokaten om, og en anden principielt vigtig Sag, som jeg i dette Øjeblik ikke erindrer. Jeg maa indrømme, at da de 3 Sager laa paa mit Bord, og jeg skulde ekspedere dem, gav jeg — saa underdanigt som det var nødvendigt, da jeg jo kun er en Melleminstans — knubbede Ord over, at vi skulde beskæftige os med disse 3 Sager. Det vil ikke undre Dem, at naar Revisionen, der desuden er højeste Regnskabsautoritet, er overbebyrdet med den Slags Formaliteter, saa har den ikke Tid til at udføre den for Embedet naturlige Virksomhed. Nej, saa finde De det, at omdele til Toldstederne Regnskabsbøger og Blanketter, opført paa § 21 A. IV. B. 3. d. med 400 Kr. til en Kontorchef. Det er altsaa ikke længere Bagateller, det er Forretningsgang.

Dette er et lille Udsnit af Livet, og det skal nødvendigvis give Overbebyrdelse i de Kontorer, som have meget og meget vigtigt at gøre, naar de overfyldes med dette, der aldrig burde saa langt som ind i Centralbestyrelsen, og som, naar det blev forsøgt ført derind, skulde ligesom med en Skovl skovles væk. Den højtærede Handelsminister omtalte 7000 og 9000 Ekspeditioner i Handels-